

Michaela BOANCĂȘ

Michaela BOANCĂȘ s-a născut la data de 13. 06. 1964, la Blaj, Jud Alba. De peste 20 de ani trăiește în Lissone, Italia. Având rădăcini adânci, ține legătura zilnic cu familia și prietenii, anual venind în concediu în România. Vorbește fluent limba italiană.

Studii

Liceul Agroindustrial Jidvei. Școala Sanitară Postliceală „Carol Davila” - soră medicală. A lucrat la Arta Populară Alba, IAS Jidvei. În Italia lucrează ca Asistent pentru persoane vârstnice.

Activitate literară

A început să scrie poezie încă din școală. Dorul de casă și de familie i-au accentuat dorința și necesitatea de a scrie. Nevoia de comunicare și împărtășirea emoțiilor, au determinat-o să-și publice poeziile pe o rețea de socializare. Efectul a fost fulminant. Inima i s-a umplut de bucurie citind comentariile.

Debut

Debutul l-a făcut în anul 2015 în Revista „Amprenteale sufletului”.

Volume publicate

„Tânguirea Dorului”, editura „Editgrph”, Buzău, 2016; „Zâmbete pe Portativul inimii”, editura „Editgraph”, Buzău, 2016; „Sărutul din Răvaș”, editura „Ivorul cuvântului”, Buftea, 2019; „Printre trăiri și iluzii” (volum de proză scurtă și poezie), editura „Ivorul cuvântului”, Buftea, 2021; „Valea Sasului - Satul fără băștinași”, (proză și poezie), editura „Ivorul cuvântului”, 2022.

Diplome și medalii

Premiul de Excelență și medalie decernate de revista Amprenteale sufletului, pentru cele mai frumoase creații literare înscrise în antologiile „Poeți și prozatori români în Regal eminescian”, 2017, 2018, 2019 și „Scriitori români, uniți în cuget și simțiri, la CENTENARUL MARII UNIRI”, 2018.

Colaborări reviste

Revista „Amprenteale sufletului”, din anul 2015-2023; Revista de educație, cultură și civilizație „Anotimpurile expresiei de idei”, 2018-2019; Revista, „Inimă de român”, 2022; Revistă „Astra blăjeană”, ASTRA-Despărțământul „Timotei Cipariu”, Blaj 2021-2023.

Antologii

Poeți și prozatori români contemporani în Regal eminescian, 2017; Antologia Vis Împlinit, 2018; Dialog cu versul iubirii, 2018; Colecția Izorul Cuvântului, Izvor de Florar 2017; Izvorul cuvântului - Prieteni vol. 3 2018; Poeți și prozatori români contemporani în Regal eminescian, 2018; „Scriitori români, uniți în cuget și simțiri, la CENTENARUL MARII UNIRI”, 2018; Izvorul cuvântului- Prieteni vol. 4, 2019; Poeți și prozatori români contemporani în Regal eminescian, 2019 Scriitori români de pretutindeni - Ecou Rentr Alt Măine, 2021; Antologia Parfumul clipei-Șoptele Toamnei 2021- Iubind animalele, păsările, natura 2021...; Poeți români contemporani pe muzica lui DLC, cordonator Dan Lucian Corb, 2022; Poemele sufletului meu - Insomnii Stelare, 2022.

Afilieri

Societatea Scriitorilor Români, membru din 2022.

Extrase din referințe critice

„Tânguirea Dorului”, editura „Editgrph”, Buzău, 2016

„Versul ocupă un loc aparte în inima autoarei. O definește ca om, o ajută să-și elibereze negura din suflet și, în egală măsură, să-și cânte dragostea de viață.

Autoarea crede că s-a născut, cu *boala numită iubire* și dor, generatoare a unor trăiri pure sufletești, care, în *ciuda anotimpului biologic* păstrează prospețimea și mireasma florilor de primăvară”. (Theia Presadă, poet, prefață volum „Tânguirea dorului”, pag. 4-5, editura „Editgraph”, Buzău, 2016, ISBN 978-606-663-426-7)

„Zâmbete pe Portativul inimii”, editura „Editgraph”, Buzău, 2016

„Am remarcat fragilitatea cu care Michaiela dă contur versului și totodată dorința-i arzândă de descătușare a sinelui. Undele ritmice ce răzbat din interiorul ființei sale m-au atins duos și am rămas captivă, cuprinsă de magia trăirilor sale, care descriu un tărâm al valorilor simple constituite în regal.

Uneori „tângui” și eu de dor citind volumul de versuri atât de sugestiv intitulat „Tânguirea dorului”, alături, torc ca o pisicuță răsfățată parcurgând versurile umoristice cuprinse în volumul „Zâmbete pe portativul inimii”, sau îmi las sufletul să cânte în tril de pivighetoare, tânjind „să sărut gurița lui bădița”. (Theia Presadă, poet, prefață volum „Zâmbete pe portativul inimii”, pag. 4-5, editura „Editgraph”, Buzău, 2016, ISBN 978-606-663-427-4)

„Sărutul din Răvaș”, editura „Ivorul cuvântului”, Buftea, 2019

„Michaiela Boncaș ne prezintă în acest volum cele mai recente creații ale sale, poezii care traversează întreg spectrul tematic, de la poezii romantice la cele patriotice, de la poezii comice la cele de inspirație populară. Dincolo de acest nume, „Sărutul din răvaș”, poeziile, în marea majoritate a lor, chiar și din cele de dragoste, răzbate un sentiment nobil, căruia nu i-aș spune naționalism, ci mai degrabă românism, o dragoste de țară izvorâtă din dor, dintr-o mult prea lungă perioadă de pribegie.

Cele trei cărți apărute, cu volumul de față, nu sunt decât strigăte ale unui suflet încercat de destin”. (Florin Căprar, poet, administrator al editurii „Izvorul cuvântului”,

prefața volumului „Sărutul din Răvaș”, pag. 5, editura „Izvorul cuvântului”, Buftea, 2019, ISBN 978-606-9040-16-4)

„Printre trăiri și iluzii” (volum de proză scurtă și poezie), editura „Ivorul cuvântului”, Buftea, 2021

„Când vorbim despre Michaiela Boncaș, vorbim despre bucuria de a scrie.

Această carte s-a născut prin participarea la cea de-a doua ediție a Colecției Editurii „Izvorul cuvântului”, 2021, o colecție lunară, tematică.

Într-o tragicomedie a vieții, cu o tematică la zi cu situația societății zilelor noastre, Michaiela Boncaș vine plină de pasiune, cu un suflu mereu proaspăt, datorat în mare parte și stării de pribegie pentru un trai mai bun. La ea dorul prinde o impresionantă intensitate. Dor de părinți, de copii, de prieteni, de sat, de țară, dor de tot ce e românesc.

Patriotismul, dragostea de neam și de țară trăiește prin oameni ca ea”. (**Florin Căprar**, poet, administrator al editurii „Izvorul cuvântului”, prefața volumului „Printre trăiri și iluzii”, pag.3, editura „Izvorul cuvântului”, Buftea, 2021, ISBN 978-606-058-165-9)

„Valea Sasului - Satul fără băștinași”, (proză și poezie), editura „Ivorul cuvântului”, Buftea, 2022.

„Din nou o întâlnire cu Michaiela Boancaș, de data aceasta într-un cadru mirific, reconstruit metaforic din frânturi de amintiri: satul străvechi al bunicilor, satul Valea Sasului.

Încă din titlul cărții, „Valea Sasului - Satul fără băștinași”, ne introduce brutal în miezul unei drame care, din păcate, nu e singulară, o dramă a zilelor noastre, o dramă nu doar a celor direct implicați, cât mai degrabă a întregii societăți și a românismului, în mod special.

Astfel, aparițiile acestor cărți, care evocă însăși existența unui neam, devin chiar primordiale pentru posteritate, dincolo de valoarea literară propriu zisă.

Michaiela Boancaș ne deschide ușile spre înreaga ei copilărie, invitându-ne la o plimbare printre oameni reali, oameni care au scris, fiecare în parte, câte o filă în marea carte de istorie a românilor”. (**Florin Căprar**, poet, administrator al editurii „Izvorul cuvântului”, prefața volumului „Valea Sasului - Satul fără băștinași”, pag. 5, editura „Izvorul cuvântului”, Buftea, 2022, ISBN 978-606-058-201-4)

Extrase din operă

MARAMUREȘ, IEUD, DATINA ȘI TRADIȚIA LA EA ACASĂ!

Se spune că noi Românii, ne-am născut Poeți!

Cred că fiecare dintre noi are „Istoria” lui...

Eu aș vrea să vă povestesc despre Oameni faini, acolo unde coconii știu ce-i respectul și frica de Dumnezeu. Acolo unde se naște veșnicia! Acolo unde Raiul este pe Pământ și tradiția la ea acasă!

Am avut acest noroc să pot păși pe aceste meleaguri de poveste... să cunosc Oameni minunați de pe aceste mioritice plaiuri!

Am rămas impresionată de omenia lor, de ospitalitatea lor, de graiul dulce vorbit, de straiile lor minunate pe care le poartă și în ziua de azi. De credința lor care în rând cu coconii (copiii), merg duminică de duminică la Biserică. De icoanele minunate care atârnă în fiecare casă la loc de cinste.

În puținele case în care am intrat, o cameră este împodobită cu „țoale tradiționale”!

Și nu în ultimul rând nu m-am putut despărți de Maramureș, fără să mă îmbrac cu costumul lor tradițional... și anume: opinci, strinși (sosete de lână lucrate manual cu diferite modele), poalele cu dantelă, sumna (rochia colorată) chimeșă, cojoc, zgărdan (mărgeluțe înșirate și legate la gât) și năframa frumos colorată!

Toate aceste minunății fac parte din zestrea fiecărei fete care se mărită!

Gazda noastră ne-a deschis lada sa de zestre și ne-a îmbrăcat cu mare drag, pe mine, pe Liliana Căpîlnean (fata mea și pe fina ei, care sunt din Ieud), Lili Bogdan Nemeș.

Aș vrea să mulțumesc gazdelor noastre, Anuța și Gavrilă Gradovici, Maria și Vasile Chindris, mătușii Anunță și lui Ștefan. Toți aceștia ne-au umplut inimile cu frumos!

Ne-am întors acasă mai bogați, cu sufletul plin de bucurie, de Omenia cea transmisă de gazdele noastre, de ceea ce-am văzut prin părțile locului!

Și, vorba Oamenilor de-acolo... Dumnezeu vă deie bine la tăți!

ZUPARUL MOȘULUI

Ca de obicei mă trezesc strigătele bunicii (moșul meu este surd, săracul... Nu a fost așa din naștere, mi-a povestit bunica. A fost plecat la război și a explodat o bombă în apropiere, i-a spart timpanul, iar de-atunci nu mai aude)!

- Hai măi Alixandre! N-ai gătat de muls, că jitele-s în uliță?

Binențele că nu primea nici un răspuns...

M-am ridicat din pat, frecându-mă la ochi. Se auzea din poiată glasul moșului cântând:

„Cea Joiană la ogor,
Că te bat de te omor,
Cea Joiană la arat...
Că de tin' m-am saturat!
Sau:
Marie și Mărioarăăă...
Uăchii tăi mă bagă-n bolă,
Sprâncenele iar mă scolă!"

Cânta atâta de fals săracu... N-avea nici o țîr de ureche muzicală...

În schimb bunica, cânta așa de frumos! Mă bucuram când o auzeam zicând: mănec-o bunica pe ea că tăt cu mine samănă!

Dar să nu-mi uit povestea...

Iasă moșu cu șustarul plin cu lapte. Îmi plăcea să bag deștiul în spuma aia albă și zup în gură.

- Da hai mă odată că iar ai chert ciurda... să strofoca bunica.

- Aude? Îi răspundea moșu, tot printr-o întrebare, ducându-și mâna la ureche, semn că nu a înțeles.

- Un drac, aia am zis... era răspunsul bunicii. Tot timpul era agitată. După ce-am mai crescut, mi-am dat seama că ea, săraca, era o fire iute, iar moșu, un om moale. Cum nici nu auzea, ea-și pierdea răbdarea.

După ce o dus pe Joiana în ciurdă, în timp bunica o fierț laptele, o tăiat un castron de pleu destul de mare. Bunica îi mai zicea zupar,... adică în ce scoți supa și-l pui în mijlocul mesii să-și pună fiecare în farfurie, cu pită uscată și turna lapte fierbinte peste ea.

Dragii mei și acum că vă povestesc, îi simt gustul bun!

Pe când intră moșu în casă, îl așteapta ligheanul cu apă caldă și săpun pe un scaun în mijlocul căsii, iar un chindeu alb ca spuma laptelui (prosop, pentru cine nu știe), pe spătarul scaunului!

Era ritualul dimineții...

Se spăla bine pe mâini, pe față și după aceea se ștergea meticuloș,... dar în tot acest timp se ruga și atâta se ștergea până termina rugăciunile de spus, după care trecea la zuparul lui, iar eu mă uitam mirată dar și cu ciudă că îl mânca pe tot.

- Donică, vrei și tu draga moșului? Moșu nu putea să-mi spună pe nume niciodată... În sat îmi mai spuneau și Doiniță, și de-acolo Donică,... iar bunica mă striga Mihaiela.

Marie, dă-i și la copilă, tu nu vezi cum să uită la mine?

- Ia mai taci din gura aia, bombănea bunica, și așa n-o auzea, știu io ce trăbă să fac.

- Bunica și eu vreau o farfurie mare ca a moșului... scânceam eu de-acolo.

- Mai taci tu, că tu poți mânca cât el... îmi puneă și mie într-o farfurie mai mică, dar eu tot la castronul moșului mă uitam!

Dar mai era ceva ce mi-a rămas întipărit în minte...

Pentru duminică, bunica se pregatea să facă supă cu tăițe. Era preferata mea (și în ziua de azi).

Îndopa o rață, două... cu două, trei săptămâni înainte.

Punea boabe de cucuruz la moiat în apă, turna o țir de ulei să lunece pe gât, prindea rața, puneă o haină jos, se așeza pe ea, băga rața pe sub picioare și o înfunda cu boabe de porumb moiat.

Îi deschidea ciocul la maxim și până nu umplea biata rață până-n cioc, nu se lăsa... după care o închidea într-o cușcă, cu un hârb plin cu apă!

Asta făcea de două ori pe zi, dimineața și seara.

Sâmbăta se apuca de înins tăiței, făcea bunica și niște turte mari, de te puteai coperi cu ele, după care le puneă la uscat, apoi le tăia subțiri, subțiri...

când se întorcea într-o parte, furam un pumn de tăiței și-i băgam în gură!

Dar am uitat să spun, când credea dumneaei că-i grasă rața, o tăia și numa aud că mă cheamă:

- Mihaielă, tu Mihaielă tu... ia hai să vezi ceva... ui ce dea unsură are, no de ici să vezi tu jumeri de rață cu mămăligă și cu chisăliță cu lobode roșii!

Tuilai mamă, ce mai mânc...

Degeaba. Or fi bune și jumerile, da mie tot la zuparul moșului îmi stătea capul.

După ce se ieșea de la sfânta biserică, care era chiar deasupra noastră, se trecea un șanț care,... de fapt mai este și acum. Doar Biserica a rămas neclintită.

Bunica puneă masa, cenușar alb (fata de masă) țesut în război de mână dumneaei, scotea din blidar farfurii de porțelan, dar pentru moșu', zuparul ăla mare în care tăia pită și i-l umplea cu supă fierbinte de tăiței!

Mamă ce miros, se umfla pita de sta să iasă afară din castron...

Era cea mai bună mâncare de pe fața pământului! De fapt toate erau bune acolo...

Povestindu-vă, e ora unu noaptea și mi s-a făcut foame.

Musai să închei, dar revin...

(Face parte din volumul, Valea Sasului - Satul fără băștinași)

CE MÂNDRĂ E MARIA!

Năduf și soare că-i luna lui cuptor,
Se uscă limba-n gură de căldură,
Soarele pe cer arde și e dogoritor,
Cu toții se pregătesc de secerătură.

Trecea Maria, o fată mândră jună...
Cu iia-i cu altită cusută-n în topit,
Cu poale-n brâu, iar pașii ei răsună,
Se leagănă întruna, ca mândra la iubit!

Cosițele-mpletite încet lovindu-i
coapsa, învăluită în catrința veche,
Cu snopul în spinare și secerea-i ținându-l,
Ce mândră e Măria, în sat n-are pereche!

Cu mersu-i de gazelă, ca trestia în vânt,
Toți o privesc pe cât e de smerită...
Parcă-i o Magdalenă, pășind către mormânt,

Cu ochi rotunzi, cu fața rumenită!

Pe frunte-i cad broboane de sudoare,
S-aprinse că zărise după-o claie...
Pe neica într-o dungă, umblând pe la ulcioare,
Udându-și cutea, făcând culcuș din paie!

Căci se apropie încet amiaza mare...
Dar pân-atunci mai pune coasa pe ileu,
Și bate-n ea cu ritm, ferindu-se de soare,
Doar aruncând un ochi și tot oftând din greu!

Ce-or fi făcând Maria? Își puse întrebarea.
No fi gătat tarlaua, m-aș duce s-o ajut...
Acum îmi ascut coasa, și prind încet cărarea,
Că poate m-oi alege, (gândi el) cu-n sărut.

Și când ridică încet privirea de pe coasă,
Să nu-i vină să creadă, mai mâna să și-o taie,
Măria-i pe cărare, întreagă și frumoasă,
Acuma n-o mai iert, o prind și-o pun în paie!

TE-AȘTEPT ȘI ALTĂDATĂ!

Se lasă înserarea și sufletul mi-e gol,
Tăcerea mă-nspăimântă și doru-și face casă,
Trec umbrele iubirii dansând un dans frivol,
Te-aștept să vii iubite, să vii să stăm la masă.

Zăresc lumina lunii ce-și plimbă raza-i sumbră,
Și-ntr-un ungher odaia, pare să prindă viață...
Tresar în miezul nopții, visând la a ta umbră,
Te-aștept să vii iubite, să mă cuprinzi în brață!

În mijlocul odăii rămas-am nemișcată
Ca să-ți aud suflarea, de-o fi să vii iubite,
Mi-am aruncat pantofii la fel ca altădată,
Sub scaunul pe care... ne sărutam fierbinte.

Vin zorii dimineții, Luceafărul se stinge,
Eu cred c-am adormit, stafie nemișcată,
O rază-a soarelui obrazul mi-l atinge...
Tu n-ai venit iubite? Te-aștept ca altădată!

SPUNE-MI BADE

Bade, spune-mi ce te faci fără gustul guri mele,
Dragostea cum o împaci doar cu dor și vise rele?
Cum poți să nu-mi auzi glasul, spune-mi bade cum rezști,
Când săreai mereu pârleazul, cum poți să nu mă iubești?

Spune-mi bade-n lumea ta, de există dor și drag,
Și de-ți lipsește ceva, ce să-ți aduc, cum să fac?
Ți-aș trimite-o sărutare, dar mi-e frică că s-o pierde,

Hai coboară tu la mine, hai când nimeni nu te vede!

Bade spune-mi de ți-e dor și de-acolo este jale,
Cu cine ca să vorbesc, să mi te scoată-n cărare?
Aș vorbi cu Dumnezeu seara, când e lună plină,
Să mi te aducă El. Eu, mi te-aștept în grădină!

Spune-mi bade vrei să vii să mi te mai văd odată?
Îți fac bade pat de flori să ne iubim laolaltă.
Tu mai ții minte bădiță, cum mă mai treceau fiori
Când mă cuprindeai în brațe, și-așa stăteam până-n zori?

SUNT MACII-N FLOARE

Sunt macii-nfloare și câmpul râde tot,
Iar Primăvara asta e pe ducă...
Se-aud cosașii, trag brazdă dincolo de pod,
Cireșele de Mai acuma sunt în pârgă.

Mi-am pus frumos cireșe la urechi...
Așa-mi puneam atunci... Îți mai aduci aminte?
Și fredonam un cântec, al nostru... ăla vechi,
Iar tu-mi șopteai iubite, dulci cuvinte!

Și mi se prelingea un fir de zeamă dulce
În colțul stâng al gurii, cu buzele-mi ștergeai,
Eu mă trăgeam, dar tu... „mai stai, și nu te duce”
Tot îmi spuneai. Ce mult mă mai iubeai!

De câte ori iubite, văd florile de maci,
Îmi trec prin minte, iar... anii tinereții,
Cum ne iubeam și cât ne-aveam de dragi,
Și-au fost iubite, cei mai frumoși ani ai vieții!

SURÂD VIEȚII

Surâd vieții, râd și plâng...
Am sentimente ca oricare,
Sunt soare, vânt ce bate-n crâng,
Sunt pom, semințe, fruct și floare!

Sunt bob de rouă-n zori de zi,
Un flutur, sau albină-n zbor,
Sunt suflet... tot ce par a fi,
Sunt tot ce-n lume-nseamnă dor!

Surâd vieții, chiar de-i grea...
Îi dau crâmpiei dintr-o speranță,
Puțin din toate câte-ar vrea,
Dar merg iubind în a mea viață!

Și-n urma celui râs spontan,
De multe ori i-un gând amar,
Dar de nu crezi, totu-i în van,

CU CRUCEA GREA

Cu Crucea grea, căzând pe jos
Și sângele brăzdându-ți fața,
TU, Fiul Tatălui Hristos,
Ne spui să-ți ascultăm povața!

C-ai îndurat durerea grea,
Fără ca să te plângi Iisuse,
Când farisei și lumea rea,
Te răstigniseră pe Cruce!

Și brațele ți le-au bătut,
La fel, picioarele în cuie,
Cu sulița ți le-au străpuns,
Precum Scriptura Sfântă spune!

Și treci prin viață în zadar!

BUCUROASĂ ÎMI PORT IIA

Mă cuprinde-o bucurie,
Iie mândră am cusut,
Și-s plină de veselie,
Țării mele să-i fac scut!

S-o îmbrac cu drag de țară,
Portul meu cel strămoșesc,
Și acasă și-n afară,
Pentru că țara-mi iubesc!

Că-s Româncă-mi șade bine,
Mândru-i graiul ce-l vorbesc,
Mândră stă iia pe mine,
Cu-a mea țară mă mândresc!

Bucuroasă îmi port iia...
Drag, arată chipul meu,
Sunt fiică de România,
Unde-oi fi, o port mereu!

AL ȚĂRII MELE MÂNDRU STEAG

Fluturând în vânt și ploi,
Al țării mele trei culori,
Din moși strămoși purtat cu drag,
Al țării mele mândru steag!

Te poartă mândra cu mândrie
La mijloc, al badei prins la pălărie,
În zilele de sărbătoare,
La horă-n sat, la cingătoare!

Din roșii maci ți-ai tras culoare,
Din lan de grâu, galbenul floare,
Din cer senin și ape cristalline,
Al țării mele trei culori, au nume!

Roșu, galben și albastru,
Sunt trei culori și-un mândru astru,
Noaptea e Luna, și e Soare ziua,
Iar țara mea, e România!

Sus între hoți ai fost lăsat
Și schingiuit, bătut cu ură,
Ca să speli lumea de păcat,
Dar pare, nu a fost destulă!

Că-n ură trăim și acum,
Și lumea-i desfrânată,
Noi te rugăm Iisuse bun,
Mai iartă-ne o dată.

Și nu-ți întoarce fața TA,
Căci TU ești bun, și Sfânt,
Iisuse de la țara mea
Și de la-l meu Pământ!

FEMEIA ETERNA POVESTE

Femeia eternă rămas-ai poveste,
Smulsă din doruri și pusă la chin,
Sub claruri de Lună și ceruri celeste,
Iubită de lume... căzută-n destin!

Femeie, ești darul cel mai de preț,
Ești Îngerul bun ce veghează într-una,
Ești vulturul culmilor cel mai semeț,
Ești paratrăznetul ce oprește furtuna!

Eternă-ai rămas de pe timpul Scripturii,
Eternă vei fi cât fi-va Pământul,
C-ai fost menită să duci legea firii,
Să dai viață lumii, să păstrezi legământul!

Poveste o să fii, și-așa vei rămâne,
Atâta cât pruncii-ți vor suge iar sânul,
Cât fiică, iubită, ori Mame străbune,
Și cât ne mai rabdă Dumnezeu, Bunul!

Profil critic realizat de **Eugenia ENESCU-GAVRILESCU**,
Scriitor, jurnalist, editorialist,
Redactor-șef, Revista „Amprente de suflet”